

Februar 2024 Olav Digre Tilbakeblikk

Den mnd.'s tilbakeblikk blir en praksisfortellig fra åpen barnehage.

I vår årsplan står det; «Barnehagens arbeid skal foregå i nær forståelse og samarbeid med barnets hjem. Alt barnehagen gjør skal ha barnets beste som grunnlag og et nært samarbeid med hjemmet er viktig for å imøtekomme barnas behov.»

Også i rammeplan for barnehager står det; «barnehagen skal legge til rette for foreldresamarbeidet og god dialog med foreldrene. Foreldresamarbeidet skal både skje på individnivå, med foreldrene til hvert enkelt barn, og på gruppenivå, gjennom foreldrerådet og samarbeidsutvalget.»

Det er viktig at vi i åpen barnehage viser i praksis at vi ser foreldrene som en ressurs og at deres bidrag er viktig for at barna skal trives. Mange foreldre vil ha utbytte av å få informasjon om hvor viktige de er, og bli styrket i troen på sin betydning for barnas læring og utvikling i barnehagen. (Trygghetssirkelen)
Vi veileder foreldrene på hvordan de best kan møte barnets følelser. På den måten opplever foreldrene at personalet ser, er opptatt av og tar vare på deres barn, og det kan bidra til at de får tillit til barnehagen.

Vi ble kjent med Kari og Per ca.1 år, våren- 23, da vi hadde turdag til Kulåsparken. Vi informerte om åpen barnehage, og mor skulle komme på besøk til oss for å se hvordan Per ville trives.

Mor fortalte oss at Per var/ er et engstelig barn, men etterhvert som vi ble kjent med dem, oppdaget vi at mor også var engstelig for å gi slipp på sitt barn, og at hun overførte dette til Per.

I situasjoner hvor flere barn og voksne satt på gulvet ble Per redd og gråt hysterisk hvis noen kom for nærme, eller snakket til han.

I disse situasjonene løftet mor bort Per og trøstet han til han sluttet å gråte, for så å gå til at annet rom hvor det ikke var noen barn.

En dag fulgte jeg etter og fikk en god samtale med mor.

Jeg utfordret mor på å sette seg ned i disse situasjonene hvor Per ble så redd.

At hun istedenfor å ta han bort, skulle trygge barnet sitt ved å sette seg ned, og vise han med kropp og stemme at dette er ikke farlig. At hun utfordret han litt, samtidig som at hun var nær og anerkjente at han var redd.

Mor tok dette til seg, og vi har jobbet masse sammen med mor og barn.

Vi har gitt de den tiden de trengte, med støtte, utfordring og veiledning underveis.

I begynnelsen av februar-24, sitter jeg sammen med Per og et barn, og leker med noen tog inne på lekerommet. Mor sitter et stykke unna oss, og er ikke med i leken, og det andre barnet går litt til og fra leken. Plutselig reiser Per seg opp, snur seg rundt og setter seg på fanget mitt. Han leker ikke, bare sitter godt inntil kroppen min. Jeg tar hånden min og stryker han forsiktig opp og ned på armen, for å fortelle han at jeg synes dette er fint. Vi sitter sånn en lang stund, uten ord, men allikevel forteller vi hverandre masse med nærheten som har oppstått. Når mor kommer bort og strekker armene mot han, snur han hodet bort og viser henne, og meg, at han har det fint der han er. ❤️

Vi har fortsatt litt å jobbe med i forhold til samspill med andre barn, men vi merker at på dette område går det også mye bedre.

Mor har nå søkt barnet sitt inn i en ordinær barnehage, og hun er nå trygg på at gutten hennes vil få det fint i en barnehage, sammen med andre barn og voksne.

